

IN HET VOORBIJGAAN

In het voorbijgaan

Verzamelde gedichten

van

Chris Spelbos

1976 – 2016

INHOUD

Voorwoord	7	Af	59
Trance	9	Dementie	61
De tijd	11	Sterven	63
Boeienkoning	13	Meditatie	65
Outlaw	15	Leven	67
Avond	17	Vervulling	69
Pensioen	19	Vergankelijk	71
Geschrift	21	Selectief	73
Wetenschap	23	Oorsprong	75
Complex	25	Irritant	77
Weg	27	Vermiljoen	79
Blauw	29	Verleden tijd	81
The woman who lost her child	31	Waarheid	83
Progressie	33	De duif	85
Vreemd	35	Kerstmis	87
1988	37	Eens voor Afrika	89
Uitvaart	39	Visioen	91
Wit	41	Not too much	93
Sober	43	Langzaam	95
Venlo	45	Vorbij de hoek	97
De bedeeden	47	Trekvogel	99
Geluk	49	Glas	101
Nieuw jaar	51	Tevergeefs	103
Lagere school	53	Maar misschien ook niet	105
Bestaan; dat waren nog eens tijden	55	Thuis	107
Even	57		

Voorwoord

Alles gaat voorbij. Wij zijn slechts getuigen van de tijd en dat slechts tijdelijk.

Vanaf dat ik gedichten schrijf, sinds 1976, loopt het thema van de vergankelijkheid als een rode draad door mijn werk. In 40 jaar heb ik ongeveer 600 gedichten geschreven over uiteenlopende onderwerpen, maar steeds was ik gefascineerd door het gegeven dat niets voor de eeuwigheid is, behalve de eeuwigheid zelf. Dat brengt een melancholisch gevoel met zich mee, maar ook een groot relativeringsvermogen, want wat vandaag belangrijk is, zou morgen wel eens geheel niet meer zwaarwegend kunnen zijn. Wat nu modern is, is morgen ouderwets en andersom. Waar we nu om lachen is volgende week flauw en wat nu boeiend is, vindt over een tijdje niemand meer interessant. Er zijn regelmatig nieuwe trends die vaak van korte duur zijn, de mode verandert razendsnel en op het gebied van communicatie volgen de ontwikkelingen elkaar in hoog tempo op. Sommige zaken hebben een lange adem, met name als het om kunst gaat. Schilderijen, beelden, muziek, literatuur en poëzie, we zijn er vaak eeuwen door geboeid, maar vooral de laatste twee zijn kwetsbaar. Sommige schrijvers en dichters, hoe goed ze ook waren, worden nauwelijks of niet meer gelezen. De tijd heeft hen achterhaald. Bij films is dit al helemaal het geval. Wie bekijkt nog met belangstelling een film ouder dan twintig jaar? Dat komt maar zelden voor en dus wordt er regelmatig een remake van een sterke film gemaakt die hopeloos verouderd blijkt.

In het besef dat ook dit boek niet voor de eeuwigheid is, was het voor mij een al jaren gekoesterde wens deze bundel samen te stellen. Mijn eerste bundel droeg de titel "Ondergaande zon", maar in 1986 heb ik in eigen beheer een bundel uitgegeven met verzameld werk, geschreven tussen 1976 en 1986 met de titel: "Omhoog naar de schuimkraag." Die bundel is met name in de familiekring en bij vrienden terecht gekomen in een beperkte oplage. Bij deze nieuwe bundel gaat het echter om een selectie van al het geschreven materiaal vanaf 1976 tot 2016. Hierbij was mijn uitgangspunt dat ieder gedicht werd aangevuld met een bijpassende foto of illustratie. Het verlevendigt naar mijn mening niet alleen het geheel, maar geeft tevens een extra dimensie aan de gedichten en versterkt de kracht ervan.

Ik bedank tenslotte iedereen die deze bundel heeft aangeschaft en de moeite heeft genomen om via mijn gedichten even deelgenoot te zijn van hetgeen mij heeft geraakt, geboeid en beziggehouden in de afgelopen jaren. Wij waren samen in de tijd en hebben elkaar ontmoet,

in het voorbijgaan.

Chris Spelbos

2016

Trance

De plant boven de verwarming
trilt zoals het kloppen
van mijn harde schoenrand
tegen de tafelpoot.

ik voel de warmte, voel de
kilte van een week met gaten.

De muren van het oude
raadhuis storten ineem
de fietsers vallen, auto's
exploderen en het raam
vertoont duizend barsten.

Mijn beperkt gezichtsveld
reikt tot aan de hemel.

Bekrompen gedachten waaien
door de woestijn, waarvan de
thermiek de plant boven de
verwarming doet trillen.

De tijd

Soms, in het duister,
hebben de wolken
tijdloze vormen
als kolken
in de zee, ik
besef dan diep in mij
dat de tijd
voorbij trekt als zij
en ik vraag me af
hoeveel ogen gericht
op de zon
hebben gezien
hoelang het licht
van de sterren bestaat,
waar ergens misschien
een wereld vergaat
hoeveel graven
de aarde kent
waarom een hardloper
eigenlijk rent.